

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

гр.София, 28.02.2019г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД в закрито заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди и деветнадесета година, пети състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА КОСТОВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА РАЙЧЕВА
МАГДАЛЕНА ЛАЗАРОВА

след като се запозна с ВнчД № 91 по описа на АСНС за 2019г., докладвано от съдията Лазарова, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава X., чл. 345 вр. чл. 341 ал.2 вр. чл.270 ал.4 вр.1 НПК.

Образувано е по повод подадени частни жалби от подсъдимия Е. Д. М. и упълномощения му защитник адв. И. Ю. против протоколно определение произнесено в открито съдебно заседание на 06.02.2019г. по нохд № 3555/2018г., по описа на Специализирания наказателен съд, 6 състав, с което е оставено без уважение искането за изменение на изпълняваната спрямо него мярка за неотклонение „задържане под стража“. В материалите по внчд № 75/2019г. е приложена и жалба от адв. Н. Х. до АСНС, с която се обжалва глоба в размер на 300 лева, наложена му с определение в съдебно заседание от 30.01.2019г. по нохд № 3555/2018г. по описа на Специализирания наказателен съд, 6 състав.

Въззивната инстанция, след констатация, че атакуваното съдебно произнасяне от 06.02.2019г. е аргументирано със съображения, базиращи се на показанията на свидетелите Б. Б. и Н. Г., депозиращи в хода на съдебното следствие, които обаче не се открити в изпратените от СНС материали - липсва протокол от проведено съдебно заседание на 30.01.2019г., в което би следвало са били разпитани тези свидетели, е приела че е невъзможно извършването на въззивен контрол, като е прекратила въззивното съдебно производство внчд № 75/2019г. и е върнала за окомплектоването му, както и за надлежно произнасяне по жалбата на адв. Х. съгласно разпоредбата на чл.271 ал.11 изречение 2 НПК.

След изпълнение на дадените указания, делото е постъпило отново в СНС, като след преглед на материалите се установява, следното:

С определение от 19.02.2019г. СНС е отменил наложената на адв. Х. глоба в размер на 300 лева.

Част от изпратените от СНС жалби на Е. М. 3 броя/ № 2052/2019г. и № 2218/19г./ са с дати на изготвяне, предхождащи датата на определението от 06.02.2019г., поради което не става ясно поради каква причина са изпратени на АСНС, доколкото от съдържанието им не се установява да са насочени срещу конкретен съдебен акт, подлежащ на въззивен контрол, и в този смисъл произнасянето по тях не е от компетентността на АСНС. Некоректно в придружителното писмо за изпращане на делото същите са посочени като насочени срещу неконкретизирано определение на СНС по нохд № 3555/18г., 6 състав.

Преписи от частните жалби на Е. М. /3 бр./, насочени срещу определението на СНС от 06.02.2019г. съгласно дадените указания от АСНС с определение от 15.02.2019г. са били изпратени на Специализираната прокуратура.

В изпратените материали са приложени допълнително:

- искане –жалба от подс.Е. М. за отвод на председателя и членовете на настоящия съдебен състав, мотивирано с образувани срещу тях наказателни дела от частен характер;

- молба от адв. И. Ю., с която „се предоставя жалба от подзащитния му, който конкретизира предмета на обжалване“ – определение по чл.270 НПК от 06.02.2019г. по описа на СНС по нохд № 3555/18г., с приложена жалба от Е. М.. Видно от саморъчно поставената дата за съставяне - 25.02.2019г., тази жалба се явява просрочена, поради което следва да бъде оставена без разглеждане.

Останалите частни жалби на Е. М. /збр./ и частната жалба на защитата му са подадени от активно легитимирани страни, в срока за обжалване, срещу акт, подлежащ на въззивна проверка., поради което са процесуално допустими.

Частната жалба на адв.Ю. се аргументира със съображения за неправилност на атакуваното определение по чл.270 ал.2 НПК на СНС, базиращи се на „допуснато съществено нарушение на процесуалните правила“. Акцентира се на липсата на „събрано нито едно друго доказателство, което да подкрепя твърдението на св.Г. за това М. да е извършил процесното престъпно деяние“, като същото се оценява като „оговор“, като същевременно резултата от освидетелстването на подсъдимия по замерване на неговия ръст съпоставено със заключението на съдебно –техническата експертиза на видеозаписите от видеокамерите на местопрестъплението, макар и все още неизслушано в съдебна фаза, „категорично изключва от кръга на заподозрените лица подсъдимия М.. Подчертава се, че заключението на съда за наличен риск от извършване на престъпление се базира отново единствено на „декларативните и голословни“ показания на свид. Г., без да е съобразено чистото съдебно минало на подсъдимия и продължителността на задържането, надхвърляща рамките на разумния срок. Прави се особено искане за разглеждане на жалбата в открито заседание с оглед принципа за непосредственост, въведен в НПК, като в тази насока се сочи и конкретно писмо на зам.председателя на ВКС и председател на НК.

В подадените три жалби на подс. М. се навеждат доводи за липса на обосновано подозрение, че е извършил вменените му престъпни деяния, с позоваване на разпоредби от ЕКЗПЧ и конкретни дела на ЕСПЧ. Настоява се за мотивирано произнасяне на въззивния съд, като бъдат игнорирани показанията на Н. Ц. Г., който „лъжесвидетелства по чужди думи и в нарушение на чл.14 ал. 1 ал.3 т. „д“ от МПГПП на ООН. Твърди се, че е незаконно задържан и „отвлечен“ , като се настоява за небавно освобождаване. В писмено искане от 13.02.2019г., на основание чл. 485 НПК и чл. 267ДФЕС, подсъдимият настоява „ за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейски съюз за тълкуване на правото, което е от значение за точното прилагане на законите (Директива 2012/29 на Европейски съюз и чл. 82, пар. 2, т. Б отД ФЕС,чл.47 Харта ЕС), което е от значение за правилното решаване на делото относно: 1. Приложението на чл. 1 и чл. 6 (1) ЕКЗПЧ и чл.1,2,12,13,18,19,20 от Директива 2012/29 и чл.82, пар. 2, т." Б, В" от ДФЕС, чл. 47 Харта ЕС при подадена жалба в прокуратурата, за извършени тежки престъпления, насочени срещу него и извършени по делото от съдия на съдебния състав и следва ли този магистрат да се отведе по негово искане за отвод съгласно чл. 19 от Директива 2012/29, чл. 6 (1) ЕКЗПЧ, чл. 47 Харта ЕС и чл. 82, пар. 2, т. В от ДФЕС.

2 При липса на отвод налице ли е злоупотреба с право по чл. 17 и чл. 18 ЕКЗПЧ, чл. 53 и чл. 54 от Харта ЕС от този магистрат“.

Срещу частните жалби не е постъпило възражение от Специализираната прокуратура.

Настоящият въззивен състав намира, че преди разглеждането им по същество, следва да се произнесе по направеното искане за отвод на съдебния състав.

На първо място твърденията на подс. М. за образувани прокурорски преписки и наказателни дела от частен характер срещу членовете на съдебния състав не са подкрепени с никакви доказателства.

Независимо от това, дори да се приеме хипотетично, че такива са налични, това обстоятелство само по себе си не е обстоятелство от кръга на визираните в чл.29 ал.2 НПК „други обстоятелства“, сочещо на предубеденост или заинтересованост на съдията, пряко или косвено от изхода на делото, за да бъде третирано като основание за отвод. Съгласно разпоредбата на чл.132 от Конституцията на Република Б. съдиите, прокурорите и следователите не носят наказателна отговорност при изпълнение на служебните си задължения и за постановените актове, освен ако не се касае за умишлено престъпление от общ характер т.е. при така въведения функционален имунитет, изключващ наказателна отговорност при осъществяване на съдебната власт, евентуално подадените жалби биха се явили процесуално недопустими поради липса на надлежна пасивна процесуална легитимация. В тази насока е и становището на НК на ВКС от 01.11.2018г. В този смисъл и доколкото съдиите, участващи във въззивния състав, не констатирали наличие на други обстоятелства, поради които могат да се считат за предубедени или заинтересовани пряко или косвено от изхода на делото, направеното искане за отвод следва да се остави без уважение, като неоснователно. С оглед изложеното искането на М. за отпращане на преюдициално запитване до С. се явява неоснователно.

Претенцията за провеждане на открито съдебно заседание по въззивното производство е неоснователно, доколкото подсъдимият и защитата му подробно са аргументирали позициите си в писмен вид, без искане за ангажиране на нови доказателства, поради което не възниква необходимост да се пристъпва към изключението в реда за разглеждане на делото по чл.345 ал.1 алт.2 от НПК.

Апелативният специализиран наказателен съд, след като се запозна с наведените в частните жалби доводи, след общ прочит на доказателствата по делото и като провери изцяло правилността на обжалваното определение, намери за установено следното:

Първоинстанционното производство по НОХД № 3555/2018г по описа на СНС е било образувано по внесен на 24.10.2018 г. обвинителен акт срещу Е. Д. М. и още две лица. С него на М. е повдигнато обвинение за две престъпления по чл.321 ал.3 т.1 вр. ал.1 пр.2 НК и по чл.199 ал.2 т.3 вр. ал.1 т.5 вр. чл.198 ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. ал.1 НК, всяко от които тежко умишлено – ръководство на въоръжена организирана престъпна група /ОПГ/, създадена с користна цел и с цел извършване на престъпления по чл.198 и чл.199 НК и извършване на конкретен въоръжен грабеж в особено големи размери. в изпълнение на решение на тази ОПГ, в съучастие като извършител с други лица.

В настоящото съдебно производство следва да бъде преценено настъпила ли е промяна в обстоятелствата и предпоставките, налагащи продължаване на най-тежката по вид мярка за неотклонение и могат ли целите по чл.57 НПК, насочени към възпрепятстване на възможността подсъдимия да се укрие, да извърши престъпление или да попречи на законосъобразното провеждане на наказателното производство в разумен срок, да бъдат реализирани с прилагане на други алтернативни мерки на процесуална принуда.

Налице са няколко въззивни произнасяния по контрол на съдебни актове на СНС по чл.270 ал.2 НПК, последното с определение от 18.01.2019г. по внчд № 2/2019г. по описа на АСНС, като предхождащото го такова е на настоящия въззивен състав с определение от 18.12.2018г. по внчд № 578/2018г.

Към настоящия момент не се налага промяна в преценката, относно обосноваването на подозрението за съпричастност на подсъдимия към вменените му две деяния, наказуеми съответно с лишаване от свобода 5/пет/ до 15 /петнадесет/ години и от 15 /петнадесет/ до 20 /двадесет/ години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна. С уговорката, че се касае за въпроси, които предстои да бъдат обсъдени от СНС в предстоящото произнасяне по реда на чл. 301 НПК, въззивната инстанция състав не дължи оценка и анализ на достоверността и достатъчността на доказателствените материали, правната квалификация на деянията, авторството и вината на подсъдимите, като в този смисъл направеният извод за налично подозрение, не накърнява презумпцията за невинност. Доказателствената съвкупност, разгледана на пръв поглед, след общ прочит, включително доказателствата събрани в хода на протичащото към момента първоинстанционно съдебно следствие, не налагат ревизия на това заключение, поради което не могат да бъдат възприети защитните доводи за разколебаване на подозрението за авторството на подс. М.. Този извод е само за нуждите на настоящото производство и може да бъде както затвърден, така и оборен в хода на предстоящото съдебно следствие.

Липсва реален риск от укриване на подсъдимия предвид трайната му установеност на територията на страната на известен по делото адрес.

Рискът от бъдещо престъпно поведение при определяне на по-лека по вид мярка за неотклонение обаче не може да се приеме за хипотетичен. Съгласно практиката на ЕСПЧ, както и практиката на българските съдилища, тази оценка се основава на комплексното изследване на индивидуалните особености на казуса – естеството и сериозността на конкретните престъпни деяния, конкретните обстоятелства по делото, наказанието, което ще бъде понесено в случай на влизане в сила на осъдителна присъда, възрастта, здравословното състояние, съдебното минало, личните и социални връзки на лицето с общността.

В случая се касае за лице в зряла възраст, с чисто съдебно минало и с постоянно местоживееене в страната, семейно ангажиран, без констатирани здравословни проблеми, без постоянна трудова ангажираност. От друга страна се касае за обвинения за тежки умишлени престъпления, с изключително висока обществена опасност, със значителен персонален каузален принос на М. в предполагаемата престъпна дейтелност.

Съдът съобрази, че по настоящото дело спрямо подс. М. е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ с определение на съда от 12.01.2018г., като производството вече е в съдебна фаза, в която продължителността на същата не е ограничен законово. Отчетените по-горе релевантните факти за конкретните обвинения и задържано лице, фактическата и правна сложност на наказателното производство, както и обстоятелството че съдебната фаза на процеса е в начален етап, мотивират АСНС да приеме, че срокът на изпълняваната най- тежката по вид мярка за неотклонение е в границите на разумния. СНС полага нужното усърдие по насрочване и разглеждане на делото в най-кратки срокове. Проведените до момента съдебни заседания са насрочвани ритмично, в кратки интервали от време, като не се констатира неоправдано забавяне. Съдебното следствие е в начален етап. Разпитана е една малка част от множеството свидетели по делото, предстои изслушване на заключения по изготвени в досъдебната фаза експертизи. Същевременно са налице данни, от които може да се изведе обосноваван извод, че при евентуално облекчаване на мярката за процесуална принуда, подс. М. би се намесил в хода на наказателния процес по начин, по който би застрашил безпрепятственото му протичане. В тази насока следва да се имат предвид показанията на свид. Г., характеризиращи личността на подсъдимото лице в този негативен аспект.

При определяне вида на мярката за неотклонение, несъмнено е нужно да бъде намерен баланс между защитата на обществения интерес и засягането на правата на подсъдимото лице, като в конкретния случай, предвид всичко изложено по-горе, следва да бъде отдаден приоритет на първия. В този смисъл и понастоящем най-подходяща продължава да се явява най-тежката по вид мярка за процесуална принуда.

Водим от горното, Апелативният специализиран наказателен съд

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на подсъдимия Е. М. за отвод на членовете на настоящия въззивен съдебен състав.

ПОТВЪРЖДАВА определение от 06.02.2019г. по нохд № 3555/2018г., по описа на Специализирания наказателен съд, 6 състав, с което е оставено без уважение искането на Е. Д. М. за изменение на изпълняваната спрямо него мярка за неотклонение „задържане под стража“.

Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.